

— Така е . . . тамъ е така и само за това могатъ да мислятъ, а ние тукъ се готвимъ да водимъ най-жестокитъ боеве, каквито сме водили до сега. Войната сега започва . . . До сега бѣше играчка . . . А ти не ми отговори, защо сж те изпратили като си толкова слабъ? . . . Трѣбваше поне месецъ-два . . . да си починешъ, па тогава . . . Тукъ трѣбватъ здрави и силни мжже.

— Мигаръ е за почивка сега, господинъ Полковникъ? . . . Азъ съмъ вече напълно здравъ . . . Все ще имамъ сили да върша нѣкаква работа въ окопитъ и да помагамъ за недопусчане врага въ тѣхъ . . .

— Седнете . . . сигурно не сте и вечеряли . . .

— Тѣй вѣрно, г. Полковникъ. . . не съмъ вечерялъ.

Той даде заповѣдъ на ординарица си, каквото далъ Господъ, да ми поднесе да похапна. Чай и [малко сухо сирене съ хубави французки галети, които попаднали въ пленъ на нашитъ дръзки фронтовици.

— Подпоручикъ . . .

— Азъ, г. Полковникъ . . .

— Остави тия официалности. . . Слушай. . . ти бѣше въ щаба на армията? Какво мислятъ тамъ да правятъ? Иматъ ли известие, че неприятельтъ е вече готовъ да хвърли срещу нашитъ две полудивизии, 5 дивизии въ пълненъ съставъ, добре нахранени войници и много нови орждия, минохвъргачки и гранатохвъргачки.

— Тамъ иматъ сведения г. Полковникъ, за всичко, обаче менъ не ми се вѣрва да могатъ да организиратъ една сериозна отбрана, защото нѣматъ време да се укрепятъ. Осма дивизия е въ твърде неизгодно положение, па и лѣвото крило на тая дивизия е сжщо едно отъ най-слабитъ мѣста. Тамъ неприятельтъ се много приготвява, а нѣма свободни войски да се засили участъка на 30-и полкъ. Ако бжде принуденъ полкътъ да напустне позициитъ си, ще повлѣче осма дивизия, а и ние трѣбва да вземаме тогави мѣрки за да не бждемъ поставени въ невъзможность да се отбраняваме при едно настѣпление.

— Това нѣма да стане, Тихоле . . . Всички до единъ ще измремъ тукъ на Каймак-Чаланъ, но нѣма да позволимъ на врага да отиде по-далечъ отъ насъ. Ясно, нали? Войниците и офицеритъ работятъ . . . Чуваашъ ли кир-